

Jabloňová panna a jiné skandály, Markéta Chaloupková

Také jste je jako děti nesnášeli? Všechny ty popravené starší bratry, zalděné prince, těla rozsekaná na kusy a poté pospojovaná a oživená mrtvou a živou vodou? Nebo to, že hlavnímu hrdinovi pomáhá duch shnilé ohlodané mrtvolky, kterou spatřil v řece a nechal pohřbít? A to nemluvím o tom, že liška Ryška pomůže princovi ukrást Zlatohřiváka i ptáka Ohniváka a on je pak za kladného hrdinu – žije si se Zlatovláskou a zdědí království (poté, co ho bratři zabijí, liška oživí a bratři jsou popraveni). A všimli jste si, že král – majitel koně Zlatohřiváka - mu slíbí koně za ženu? Takže co tu máme: obchodování s lidmi, čirá zlodějina štěstí dojde, děd Vševed je kanibal (vázně se nenajde někdo morálnější, kdo by uměl všem poradit?) a líná Liduška, za kterou vše odřou tři pradleny, si vezme prince. Nikdo nemá šanci se pořádně poučit nebo napravit. Každé zlo je po zásluze popraveno. A to jsou jen pohádky. Asi není potřeba vám připomínat Erbenova Vodníka, který končí tím zabitým děckem. A na té sbírce hororů je navíc napsáno: pohádky na dobrou noc a už desítky let se to vnucuje dětem a vydává za národní poklad. Proti gustu žádný dišputát. Pokud se vám něco takového vážně líbí, tak prosím, ale pokud ne, třeba Vás potěší knížka, ve které to vše proběhne trochu jinak.

POLEPŠENÝ PTÁK OHNIVÁK

Jeden král měl velkou krásnou zahradu. Pěstoval v ní mnoho vzácných stromů, ale opravdový unikát byla jabloň, která stála uprostřed zahrady. Říká se, že ráno byl na tom stromě kvítek, do večera z něj bylo nezralé jablko (tedy zřejmě stříbrné), které přes noc krásně zezlátlo – tedy teoreticky mělo zezlátnout, kdyby ho někdo neukradl. Jenže to jablko se pokaždé ztratilo...

Tak to je první omyl. Žádné jablko, ani to zlaté, nevyroste za den. Ta jabloň měla každý podzim úrodu zlatých jablek, která dozrávala najednou jako každá jiná jablka. Byla to jen speciální odrůda jablek, která se jmenují Golden Delicious a aby bylo jasno, nebyla zlatá celá. Měla jen zlatou slupku. Kdyby byla celá zlatá, byla by tak těžká, že by ten strom dočista polámala.

Král Justýn Spravedlivý nebyl také žádný hlupák, který by si ta jablka nedokázal ohlídat. Ekonomika království na nich sice závislá nebyla, ale královská rodina z nich měla slušný vedlejší příjem. To se dost hodilo. Ten král měl totiž pět dětí. O těch starších dvou se většinou nemluví. Měl dvě dcery, které už byly obě vdané, ale kromě nich měl ještě tři syny. Jmenovali se Vítězslav, Miroslav a Pravoslav. Byli už docela velcí, ale stejně to byli hračičkové. Moc povinností neměli, rodiče jim koupili všechno, co ti kluci chtěli, a tak Vítek ve volném čase hrál většinou počítačové hry, Mírek si četl komiksy a Pravoslav si stavěl něco ze stavebnic Lego Technic.

Všichni tři už si psali dlouhý seznam, co by chtěli dostat k Vánocům, jenže pak se stalo, že se jednoho podzimu z jabloně obehnané vysokým plotem a hlídané drahým bezpečnostním zařízením ztratilo zlaté jablko.

„To není možné,“ mračil se král Justýn.

„Nemohl někdo použít dron, tati?“ napadlo Mirka, když to u snídaně probírali.

Král zavrtěl hlavou. „Na drony máme speciální detektor. To zařízení by hned spustilo alarm.“

„Nemohla to být nějaká obří straka?“ uvažoval Pravoslav.

„To je nesmysl,“ odporoval mu nejstarší Vítek. „Vždyť víš, kolik ta jabka váží. To by žádný obyčejný pták neunesl.“

„Odteď tam budete v noci na střídačku hlídat, kluci,“ řekl král a princové na něho vykulili oči.

„Proč my?“ podíval se Mirek nechápavě na svého tátu. „Proč tam nepošleš ochranku nebo nějakého detektiva?“

„Protože stejně nic pořádného neděláte,“ odpověděl král Justýn. „Tobě už bude skoro dvacet, Mirku. Vítkovi je dokonce o rok a půl víc a i Pravoslavovi bylo nedávno osmnáct, ale stejně si pořád jen s něčím hraje. Víte, že váš pradědeček Jaroslav v osmnácti usedl na trůn, ve dvaceti se ženil a ve dvaadvaceti měl první dítě?“

Princové se rozesmáli.

„Tak něco takového si neumím vůbec představit,“ řekli všichni tři téměř jednohlasně.

„No, právě,“ povzdychla si královna. „Neříkáme s tatínkem, že už bychom vám už chtěli jít na svatbu, ale rádi bychom vás viděli dělat něco užitečného. Ty, Vítku, jsi budoucí král, ale zatím mi připadá, že jsi připravený tak akorát na to, aby ses stal králem vesmírné lodě v nějaké nové počítačové hře. Myslím, že už jsi na něco takového dost starý. Takže zkrátka a dobře, žádná ochranka, toho zloděje vypátráte vy.“

„A pokud ne, můžete zapomenout na ten seznam drahých vánočních dáreků, který si už určitě sepisujete,“ řekl král, jako by jim četl myšlenky. „Víte, že vám je vždycky kupujeme z toho, co dostaneme za ta zlatá jablka.“

Kluci polkli a zamyšleně pohlédli k jabloni. Letošní úroda nebyla nic moc. Jablek tam bylo ještě osm. Kde byly ty časy, kdy jich bylo třeba dvanáct nebo dokonce rekordních devatenáct!

A tak se dohodli, že budou jabloň postupně hlídat. První den měl hlídku Vítek. Vzal si s sebou notebook, ale někdy kolem jedné se mu vybila baterie a jakmile neměl co dělat, usnul. Ráno bylo na stromě jen sedm jablek.

„Ty jsi tedy hlídač,“ mrmlal Mirek. „Myslel jsem, že toho zloděje chytíš nebo aspoň zahlédneš. To budou tedy Vánoce.“

„Jsem zvědavý na tebe,“ utrousil Vítek. „Víš, jak je to těžké pokoušet se být celou noc vzhůru? I když se o to člověk moc snaží, stejně to pořádně nejde.“

Král s královnou na sebe pohlédli a povzdychli si. Král jim řekl, že mají hlídat na střídačku. Tím myslel, že se během jedné noci prostrídají všichni tři a ne že se jeden z nich pokusí být vzhůru celou noc. Ale když je to nenapadlo samotné, rozhodli se, že jim do toho nebudou mluvit. Ať se chlapci

učí přemýšlet a spolupracovat. Jablek jim sice bylo líto, ale důležitější bylo, aby si ta jejich tři trdla trochu namáhala hlavu. I kdyby je to mělo stát celou úrodu.

Asi tušíte, jak to pokračovalo. Mirek si vzal do zahrady teplý spacák, baterku a hromadu komiksů. Už o půlnoci byl tak znuděný a unavený, že si řekl, že si jen na malinkou chvíličku zdřímne. Nařídil si alarm na mobilu, aby ho budil každou hodinu. Když se v jednu hodinu probudil, jablek tam ještě bylo sedm, ale ve dvě už bylo další z nich pryč. Ráno trochu stydlivě pohlédl na Vítka, ale ten se na něj jen významně podíval a nekomentoval to. Věděl, že maminka nesnáší, když se popichují a neodvážil se před ní bratrovi nic říct.

Pravoslav na to šel chytřeji. Vzal si termosku s kafem, láhev Coly, brambůrky a sušenky. Nejdřív upíjel Colu a jedl brambůrky a prohlížel si přitom na internetu nové stavebnice. Pak si zatelefonoval se svým nejlepším kamarádem a povídali si spolu až skoro do půlnoci. Následně se proběhl po zahradě a dal si kafe a sušenku. Asi si umíte představit, jak mu bylo. Spát se mu nechtělo, ale začalo ho pořádně bolet břicho a ještě k tomu potřeboval pořád čůrat.

Bylo asi půl druhé v noci, když zaslechl podivný šelest. Nad zahradou se mihl obří pták, který vypadal naprosto úchvatně. Měl zlatavou hlavu a tělo, ale jeho křídla a ocas vypadaly, jako by na nich tančily ohnivé plamínky. Pravoslav na něho zůstal zírat s otevřenou pusou a až když pták usedl na strom, aby uklovl zlaté jablko, tak se princ vzpamatoval. Sebral se země poloprázdnou termosku s kafem a hodil ji po něm. Trefil se mu do křídla, ze kterého vypadlo jedno pero. Jablko zůstalo na stromě a pták poplašeně vzlétl. Pravoslav mu tím úderem křídlo asi trochu pohmoždil, protože letěl těžce, pomalu a namáhavě a Pravoslav se za ním dlouho díval. Viděl, že míří směrem, kde bylo království krále Ohňana – jak jinak. To ho nijak nepřekvapovalo. V tom království měli fascinující zoologickou zahradu a Pravoslav předpokládal, že jim ten pták ulétl odtamtud.

Pravoslav se odebral do postele. Bylo mu trochu na zvracení z toho všeho, co stláskal dohromady a toho kafe a Coly vypil tolik, že mu trvalo další hodinu, než usnul. Nakonec se vzbudil až skoro na oběd. Aspoň že už mu bylo dobře. Když se ale vydal do jídelny se zlato-rudým pérem ptáka Ohniváka, jak si toho tvora sám pro sebe pojmenoval, měl dojem, že to stálo za to. I to bolení břicha. Starší bratři se na něj kolikrát vytahovali a brali ho jako nějaké mrně, takže byl spokojený, že jim trochu ukáže.

Vítek s Mirkem na něho opravdu nevěřícně zírali, když jim líčil, kdo je onen tajemný zloděj.

„Takže jsem měl nakonec pravdu,“ dodal Pravoslav triumfálně, když dovyprávěl, co se v noci přihodilo. „Vsadím se, že je to nějaký zvláštní vzácný druh straky. Je obrovská a nádherná, ale já jí říkám zkrátka a prostě pták Ohnivák.“

Král Justýn si zamyšleně prohlížel peříčko, které mu nejmladší syn přinesl.

„Bylo by krásné mít takového ptáka v naší zahradě,“ řekl pomalu a rozvážně. Hlavou se mu honilo všechno možné. Pro kluky to bude nezapomenutelná výprava. Uvidí kus světa a ledacos se naučí. O toho ptáka mu ve skutečnosti až tak moc nešlo. „Je začátek září, kluci a ještě asi měsíc bude hezké počasí. Vydejte se po tom ptákovi pátrat a zkuste mi ho přivést, ano? Vraťte se, než začne na univerzitě semestr, ať už uspějete nebo ne. Když to nevyjde letos, podíváte se po něm příští rok.“

Princové se na sebe trochu překvapeně podívali a povzdychli si.

Král viděl, jak se tváří a aby je trochu motivoval, dodal: „Zbylo nám ještě šest zlatých jablek. Když uspějete, jsou vaše a můžete si to zlato utratit za co chcete.“

Princové vyskočili od stolu jako jeden muž. To byla jiná. Takové zlaté jablko, to bylo jako když jim otec nabízí svůj měsíční (královský) plat.

Otec se za nimi díval z okna, jak odcházejí. Bohužel je zase nenapadlo spolupracovat a u rozcestí se začali dohadovat, kdo kam půjde.

„Máš aspoň nějakou představu, kudy ten pták letěl?“ zeptal se Vítek.

„Někam na sever,“ zalhal Pravoslav. Země krále Ohňana byla na jihu a on chtěl veškeré otcovo uznání jen a jen pro sebe. Ne že by neměl bratry rád, ale dělalo mu dobře, že nad nimi konečně v něčem vyniká. Oba byli starší a tím pádem byli vždycky větší, rychlejší, silnější a věděli toho o moc víc než on. „Klidně si vyberte první, kudy půjdete a já se dám tou cestou, která zbude,“ nabídl jim.

Vítek s Mirkem na sebe zamyšleně pohlédli. Tohle bylo trochu podezřelé.

Mirek ale nehnul ani brvou a přikývl. „Má to logiku, na severu jsou velké mokřady a nedivil bych se, kdyby hnízdil tam.“

„A taky tam je Ohňové království,“ dodal Vítek. „A tohle je koneckonců pták Ohnivák.“

Oba bratři nasedli na svá kola, rozloučili se a zamířili po cyklostezce na sever. Pravoslav dělal, že jede také na sever a vydal se směrem k Dračí hoře, kde kdysi žil dvanáctihlavý drak. Po půl kilometru ale odbočil na cyklostezku, která vedla na jih, do Těšibořic, což bylo hlavní město Potěchy, země, kde vládl král Ohňan.

Jelo se mu dobře. Moc toho s sebou neměl. Byl přece jen princ, takže měl v plánu spát v hotelu nebo v kempu a nevzal si s sebou ani svačinu. Koupí si něco malého po cestě a večer si zajde někam do restaurace. Do Těšibořic to nebylo daleko, do večera tam dojel a to nejel nijak zvlášť rychle. Bohužel tam ale trochu zabloudil, nemohl najít žádný volný hotel a i restaurace byly plné. Nakonec si šel koupit hamburger a hranolky do rychlého občerstvení a byl rád, že našel aspoň to.

„Co se tady děje, že jsou všude takové davy?“ zeptal se mladé dívky, která mu prodala jídlo.

„Pica magnifica,“ odpověděla dívka důležitě a Pravoslav jí dal slušné dýško a zeptal se: „A to je jako co?“

„Straka velkolepá, nejnádhernější pták na světě. Novinka zdejší zoologické. Vždycky na podzim se rozzáří těmi nejnádhernějšími barvami a ještě k tomu úžasně zpívá. Ale jenom o půlnoci. Zoologická je kvůli tomu otevřená až do půl jedné v noci. Na tvém místě bych si to nenechala ujít.“

Pravoslavovi bylo jasné, že jde o jeho ptáka Ohniváka a byl celý šťastný, že ho tak lehce vypátral a že je to navíc opravdu druh straky. Byl sám se sebou dost spokojený.

„A kde je tady zoologická?“ zeptal se.

„Je to trochu složitější vysvětlování,“ odpověděla dívka vyhýbavě. „Ale za dvacet minut tady končím a kdybys chtěl, tak tě tam vezmu.“ Poznala totiž Pravoslava a věděla, že je to princ a moc si přála seznámit se s opravdovým princem. Pravoslav byl nedávno vyfocený v novinách, které se jmenovaly Hrom. Nepsalo se v nich o důležitých světových událostech, ale byly plné drbů – co který komediant zase řekl, co měla na sobě na plese která princezna nebo kam půjde na vysokou který princ. Pravoslav tam byl vyfocený pod článkem: která známá osobnost bude v tomto školním roce maturovat? Dívka si byla dost jistá, že je to on.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Pravoslav trochu zdráhavě. Neměl rád, když se mu neustále vnucovaly nějaké holky.

„Jmenuju se Ryška Lišková,“ odpověděla dívka.

„Ryška?“ zopakoval Pravoslav překvapeně. „Tak se ještě dneska někdo jmenuje? Jediná Ryška, o které jsem kdy slyšel, byla jedna slavná spisovatelka, která žila v minulém století. Její knížky jsem měl jako kluk moc rád.“

„To byla moje prababička,“ odpověděla Ryška hrdě.

Najednou byla tahle obyčejná prodavačka hamburgerů pro prince mnohem zajímavější a se zájmem přikývl. „Tak fajn, budu rád, když mě doprovodíš.“

Ryška mu přidala na tácek ještě malý sáček lupínků a usmála se. „Pozornost podniku.“

„Tak jestli jste si už domluvili to rande,“ ozval se za nimi zamračený zákazník, kterému vadilo, jak dlouho si povídají, „tak bych si dal dvojitou porci hranolek s tatarou.“

Pravoslav se usadil u oprýskaného stolku a pustil se hladově do jídla. Bistro bylo čisté, ale všechno v něm bylo velice staré. Ryška obsloužila ještě dva zákazníky, a když se nikdo další neukázal, šla si sednout k Pravoslavovi, který do sebe právě soukal poslední hranolky. Zapíjel je obyčejnou minerálkou. Asi je vám jasné, že po té noci, kdy vypil sám celou Colu, neměl na žádné limonády chuť. Otevřel si sáček lupínků, jeden si strčil do pusy a rychle ho zase vyplivl.

„Co je tohle za blaf?“ zamračil se a podíval se na pytlík.

„Jsou z červené řepy, máčené v medu. Já je mám docela ráda,“ odpověděla Ryška.

„Tak dobrou chuť,“ řekl princ a sáček jí podal. Nechápal, jak jí může něco takového chutnat.

„Ani ses mi nepředstavil,“ řekla Ryška, i když samozřejmě moc dobře věděla, kdo to je.

„Slávek,“ řekl Pravoslav a podal jí ruku. Tak se představoval, když nechtěl, aby lidem došlo, kdo je. A aby řeč nestála, tak se zeptal. „Chodíš sem na brigádu? Co studuješ?“

Ryška zavrtěla hlavou. „To není brigáda, ale rodinný podnik, jestli se tomu dá tak říkat. O maminku jsem přišla, když jsem byla malá, a o mého mladšího bratra se postaral jeden hodný král. (K tomu se ještě vrátíme v pohádce o Plaváčkovi.) Musím pomáhat tátovi. Má jedinou zaměstnankyni a ta zrovna dostala ošklivou angínu. A jinak chodím na střední zdravotní školu, budu zdravotní sestra. Jsem v posledním ročníku. Co ty?“

„Taky bych měl letos končit, jsem na gymnáziu,“ vykroutil se Pravoslav z odpovědi. Ve skutečnosti do žádné školy nechodil, měl domácího učitele a jen tam chodil skládat zkoušky. Proto také mohl vyrazit ve školním roce na tak dlouhou výpravu.

Chvíli si takhle povídali, Ryška mezitím ještě prodala jedny hranolky a pak obchod zavřela. Dokonce Pravoslavovi nabídla, že si u ní může uložit své kolo a jestli chce, může u nich i přespat. Svěřil se jí totiž s tím, že nesehnal žádný pořádný nocleh. Ryška si samozřejmě domů jen tak někoho cizího nezvala, ale tohle byl princ, o kterém něco věděla.

Pak se vydali do zoologické. Museli jet tramvají a jednou přestupovat, takže to opravdu nebylo tak lehké se tam dostat.

Vidět ptáka Ohniváka v noci byl ale vážně zážitek. Třpytil se jako drahokamy, jeho lesklé peří odráželo svit reflektorů, kterými byl jeho výběh osvětlen a pták se pyšnil svým nádherným peřím a zpíval tak, že lidé vytahovali kapesníky a utírali si slzy. Jen Pravoslav nebyl až tak dojatý, protože byl lehce naštvaný. Bylo mu totiž jasné, že pták Ohnivák je pěkně proradná záludná potvora. U jeho výběhu bylo totiž napsáno, že vzhledem k těžkému zlatavému peří nedokáže létat. A pták se o tom snažil své publikum přesvědčit. Vždycky ztěžka vylétl na větev asi metr a půl nad zemí a dělal, že může duši vypustit a že nic složitějšího nezvládne. Měl samozřejmě trochu pohmožděné křídlo, ale to nebylo tím. Pták Ohnivák si tímhle komediantstvím zaručoval svobodu. Jen díky tomu, že o své neschopnosti létat přesvědčil chovatele, nebyl zavřený v kleci. Kolem něho pobíhaly tři samičky, které ale měly úplně obyčejné hnědé peří (a přistřižená křídla) a mohly na tom nabubřelém samečkovi oči nechat.

„Toho ptáka musím mít,“ řekl princ Ryšce a svěřil se jí s tím, jak velkou odměnu slíbil jeho otec tomu, kdo ho získá.

„Koukám, že jsi z dost bohaté rodiny, když si můžete dovolit takhle vyhazovat za nějakého ptáka,“ řekla Ryška. „Znám tady jednoho chovatele. Možná by to šlo nějak zařídit. Slyšela jsem, že tu na toho ptáka mají dvě klece. Jednu zlatou a druhou dřevěnou. Když se dá do té dřevěné, ihned usne jako špalek. Takže by bylo možné ho odtud nějak dostat. Bude to ale složité, drahé a dost riskantní,“ vysvětlovala mu Ryška potichu. „Kdyby nás chytili, tak jsme v hrozném průšvih.“

„Co blázníš?“ podíval se na ni Pravoslav. „Snad nemyslíš, že toho ptáka chci ukrást? Chci si domluvit schůzku s ředitelem zdejší zahrady a zeptat se ho, jestli by ho neprodal. Nebo aspoň jeho mládě, pokud se jim podaří ho odchovat. Víš, kdo jsem? Tedy kdo jsem, je vlastně jedno. Jde spíš o to, kdo nejsem. Nejsem žádný zloděj. Když něco chci, tak si to koupím, pokud to jde. Rozhodně to nepůjdu ukrást. Vždyť chci ještě ke všemu jít na práva. Víš, jaká je trestní sazba za ukradení něčeho takhle drahého? Jeden rok až pět let. Vážně nehodlám riskovat to, že bych šel na několik let do vězení kvůli nějakému ptákovi. To mi za to nestojí. Zase tak moc ho nepotřebuji a nechci.“

„Tak promiň, Slávku,“ řekla Ryška trochu dotčeně. Připadala si hloupě, a tak se začala loučit. „Asi raději půjdu. Měj se, ráda jsem tě poznala.“

„Moment, mladá dámo,“ zarazil ji Pravoslav. „Mám u tebe kolo.“

„Tak si pro něj ráno přijď,“ řekla Ryška. „Snad trefíš.“

„Počkej chvíli,“ řekl Pravoslav a zamyšleně se na ni podíval. Měla na sobě roztrhané tenisky a ošuntělou bundu a Pravoslavovi bylo jasné, že je asi dost chudá. „Víš, jsem rád, že se mi podařilo převézt starší bratry a určitě na mě čeká bohatá odměna, jestli tady uspějí. Já ti to kolo nechám. Pojedu zpátky autobusem. Ale udělej pro mě, prosím tě, ještě jednu věc. Seznam mě s tím ošetřovatelem. Musím si s ním promluvit o tom, co pták Ohnivák provádí. Každou noc odtud lítá pryč a krade v sousedním království zlatá jablka. Král tam sice kvůli němu nechal dneska dát síť, takže jablka jsou v bezpečí, ale stejně by to tu měl někdo vědět. Navíc by mi mohl ten ošetřovatel rovnou zajistit i schůzku s ředitelem zoo.“

„Král,“ zopakovala Ryška. „Jen pro tvou informaci, vím, kdo jsi, princí Pravoslave, takže můžeš klidně říkat táta. Ten ošetřovatel se jmenuje Radek a je to tamhle ten vysoký blonděatý kluk. Pojď, seznámím vás.“

Pravoslav se s Radkem chvíli bavil o ptáku Ohnivákovi a snažil se ho přesvědčit, že ten pták ve skutečnosti létá velice dobře. A pak ho požádal, jestli by mu nedomluvil schůzku s ředitelem zoo.

Ryška tomu ošetřovateli neřekla, co je Pravoslav zač, takže Radek moc ochotný nebyl. Mračil se na prince a nechtěl mu věřit, že pták Ohnivák umí opravdu dobře létat.

„Má těžké peří. To, že létat nemůže, spočítala řada odborníků. Takže ti nevěřím a nebudu tahat k řediteli nějakého cvoka s takhle hloupou historkou,“ odsekl Radek neochotně.

„Ten cvok je vznešený princ,“ ozvalo se v tu chvíli Pravoslavovi za zády. „A jestli nechceš odvést k řediteli jeho, mohl bys mu aspoň domluvit schůzku s korunním princem Jabloňového království?“ zeptal se Vítek.

Pravoslav se s trhnutím otočil a Mirek se ho potichu zeptal: „Kam přesně jsi nás chtěl převést, bratříčku?“

Pravoslav si povzdychl a zahanbeně sklopil oči.

Vítka Radek poznal. Coby korunní princ byl mnohem častěji v novinách zvaných Hrom, které Radek s oblibou četl. Teď polkl a chvíli nevěděl, co říct a jak se k princovi chovat.

„Ty vole, kde vzala buchta jako ty prince?“ obrátil se namísto toho na Ryšku.

„To myslíš vážně, že říkáš tak krásné mladé dámě 'ty vole'?“ zamračil se na něho princ Mirek. „Zní to vážně hrozně. Navíc vůl je rodu mužského a oslovovat takhle dámu je podobné, jako bych tobě říkal 'ty slepice'. Myslím, že by ti jako muži bylo milejší, kdybych tě oslovil aspoň 'kohoute', ne? Ale tím tě samozřejmě nenavádím k tomu, abys ji oslovoval nějakým zvířecím podstatným jménem rodu ženského.“

Ryška se trochu začervenala a rozesmála se. Pravoslav pokrčil rameny a na vysvětlenou řekl: „Mirek studuje na univerzitě překladatelství. Je to náš lingvista.“

„Schůzka s ředitelem,“ řekl Radek místo nějakých omluv. „Támhle stojí, zeptám se ho hned.“ A jak řekl, tak udělal.

„Prodat ptáka Ohniváka?“ zopakoval ředitel zamyšleně, když mu princ Vítek předložil jejich prosbu. „Je nádherný, že? Ale jakkoliv je úžasný, tak v zoologické stejně všechny mnohem víc zajímají ta velká zvířata jako jsou sloni nebo žirafy. Kdyby se vám podařilo získat pro naši zoo koně Zlatohřiváka, tak bych o tom uvažoval. Za peníze vám Ohniváka neprodám, ale pokud mi seženete nějakou jinou raritu, tak se určitě dohodneme.“

„Koně Zlatohřiváka?“ řekl Mirek a nadzdvihl obočí. „To bude asi dost drahé.“

Ředitel přikývl. „Chová je na svém dvoře náš jižní soused, král Kabalus II. Předloni jsme s ním zkoušeli jednat, ale nechtěl o prodeji ani slyšet. Od té doby se jim ale narodila dvě nová hříbata, takže možná by si dal říct. Zkuste to, mládenci a Ohnivák bude váš.“

Princové se s ředitelem po chvíli rozloučili. Ještě chvíli se dívali na nádherného ptáka, který vytrvale zpíval už asi půl hodiny, a pak zamířili k východu.

„Kde tady přespíme?“ dumal Mirek.

Ryška, které se princ moc líbil, hodila za hlavu to, jak ji Pravoslav předtím usadil a nabídla jim, že můžou všichni přespát na gauči u nich v obýváku. Hotely byly plné a vznešeným princům nic jiného nezbyvalo. Zadarmo to ale být nemělo.

„Nevzali byste mě za to s sebou?“ zeptala se Ryška prosebně. „Miluju koně a v Kabalově království jsem ještě nikdy nebyla. Mimochodem víte, že se kůň domácí latinsky řekne Equus caballus?“

Bratři spolu konečně osaměli. Mačkali se na rozkládacím gauči, který jim byl trochu těsný, a přikrytí byli starými potrhanými dekami. Přesto v nich tenhle zážitek vyvolával vzpomínky.

„Je to jako když jsme byli malí a spali jsme na zahradě ve stanu, vzpomínáte na to?“ nadhodil Mirek.

„Tehdy jsme ještě dělával všechno společně,“ rýpl si Vítek. „Trochu jsme na to pozapomněli, nemyslíte?“

Pravoslav si povzdychl. „Omlouvám se. Vždycky jste byli ve všem lepší. Prostě jsem chtěl být jednou ten lepší já. Zároveň jsem na to ale taky celou cestu myslel, když jsem jel několik hodin sám na kole, jaká to bývala legrace, když jsme takové výpravy podnikali spolu.“

„Jsi z toho člověk má, že je princ,“ brblal trochu Mirek, který z nich byl nejmlsnější, když se usadili ve vlaku, „jediné, co se tu dá koupit, jsou stejně jenom párky v rohlíku. Zajímalo by mě, jestli ten, kdo tohle vyráběl, vůbec použil něco, co aspoň vzdáleně připomíná maso.“

Ryška se zasmála. „Říkala jsem ti, že si máš raději koupit sušenku. Měl jsi mi věřit.“

„Už jsem jedl i horší věci,“ řekl Vítek.

„Jo? A co třeba?“ zeptal se Mirek.

„Pamatuješ na smažené banány, které se podávaly, když se vdávala Hedvika? Byly z toho takové scvrklé zčernalé mastné nechutné hroudy, polité nějakým sladkým blafem. Navíc to je nějaká jejich specialita a táta mi tehdy řekl, že mě přetrhne jako hada, jestli to nesním a udělám mu ostudu,“ odpověděl Vítek.

„Na to si matně vzpomínám,“ přikývl Mirek. „Máš pravdu, to byl strašný blevajz.“

„O jídle se neříká, že je hnusné,“ napodobil z legrace Pravoslav jejich matku. „Říká se pouze: nezlobte se, ale tohle mi nechutná.“

„Nezlobte se, ale tohle mi opravdu nechutná,“ zopakoval z legrace Mirek a vyhodil párek do koše. Nechal si jen rohlík s hořčicí a tvářil se, že dost trpí tím, že má něco takového ke svačině.

Král Kabalus byl panovníkem kraje, kterému se říkalo Krasozem a hlavní město té země se paradoxně jmenovalo Obludov. Z obludovského nádraží to bylo na zámek coby kamenem dohodil.

„O tom Zlatohřivákovi jsem něco zaslechla,“ spustila Ryška cestou. „Radek se zná s místním podkoním. Mají tam na něho dvě uzdy, jednu pozlacenou a druhou koženou. Zlatohřivák tu zlatou nesnáší, je těžká, špatně udělaná a tlačí ho. Dávají mu ji jen při zvláštních příležitostech a on vždycky vyvádí. Jednou se ho pokusil někdo ukrást, ale ten zloděj se samozřejmě nechal zlákat i tou zlatou uzdou a díky tomu ho hned chytili a putoval za mříže. Kdyby nebyl hloupý a vzal si tu koženou uzdu, možná se mu to mohlo podařit.“

Pravoslav nechápal, proč musí Ryška zase mluvit o krádežích. Možná to tak nemyslela, ale jeho to rozčilovalo. Koneckonců chtěl být právník. Měl sto chutí jí něco říct, ale Mirek se jí namísto toho zeptal: „A co máš s tím Radkem? Je to tvůj nápadník?“

Ryška se rozesmála. Nápadník jí přišlo jako velice staromódní slovo a udivilo ji, že ho Mirek použil, ale možná že se tak mluvilo na královském dvoře. Kdo ví?

Mirek se na ni rozpačitě podíval. Moc hezky se smála a přitom vždycky pohodila hlavou, až se jí rudé vlasy rozlétly do vzduchu a na okamžik to vypadalo, že má kolem hlavy svatozář.

„Radek a můj nápadník?“ odpověděla se smíchem. „To tedy vážně ne. Je strašně sprostý a v jednom kuse kouří a to já nesnáším. Ve skutečnosti jsme spolu chodili na základku a seděli jsme spolu za trest v lavici.“

„Za trest za co?“ zeptal se Mirek.

„Učitelka mě k němu posadila, protože jsem byla moc upovídaná a neustále jsem něco šeptala svým kamarádkám a Radek se zase neustále posmíval holkám ve třídě, tak ho naše třídní naschvál k jedné posadila. Měl to být trest pro nás pro oba, ale nakonec jsme si na sebe docela zvykli a jsme kamarádi. Radek mi dává vstupenky do zoo, abych tam mohla brát zadarmo svoji desetiletou sestřenicí.“

Mezi řečí došli na zámek a mladý král Kabalus II. je k Mirkově radosti pozval na oběd.

„Takže vy byste chtěli koně Zlatohřiváka?“ zopakoval zamyšleně, když mu Vítek prozradil, proč přišli. „A co za to?“

„Nemám představu, kolik takový kůň stojí,“ přiznal Vítek.

„O peníze nejde, klidně vám jedno z těch nových hříbat prodám, vždyť jsme koneckonců rodina. Vaše sestra Bětka si přece vzala mého bratrance Zbyška. Spíš bych za to chtěl službičku.“

Princové se na něho zvědavě podívali.

„Víte, nedaleko odtud je městečko Zlatá Hora, je to u Černého moře v Černém království. A tam bydlí Zlatovláska. Moc se mi líbí a rád bych ji za ženu. Nemohli byste-?“

Ryška ho ani nenechala domluvit. „Vy chcete vyměnit koně za ženskou? To si děláte legraci? Říká vám něco datum 6. prosince 1865?“

Kabalus se zamračil. „To datum mi samozřejmě něco říká, tehdy došlo ke zrušení otroctví v Americe.“

„Tak byste mohl možná vědět, že od té doby už není v civilizovaném světě zvykem kupovat si lidi, ani za peníze, ani za koně,“ řekla Ryška dopáleně. Nebyla žádná feministka, ale tohle ji vážně vytočilo.

Kabalus se zamračil ještě víc. „Nevím, co jste zač mladá dámo, ale v mém světě není zase zvykem skákat v jednom kuse někomu do řeči. Samozřejmě, že si tu mladou dámu nechci koupit za koně. Jde mi úplně o něco jiného. Je o tři roky mladší než já a když jí bylo osm, tak jsem ji bohužel při jedné oslavě naschvál polil kečupem. Znovu jsem ji potkal o deset let později a mohl jsem na ní oči nechat. Vyrostla z ní krasavice, a navíc je neskutečně vtipná a chytrá. Jenže je na mě kvůli tomu kečupu našťavaná i po těch letech. Potřeboval bych, abyste mi pomohli se s ní sejít. Co kdybyste ji třeba pozvali na nějaký výlet a já vás tam jako že náhodou potkal. Co třeba kdybychom se sešli v lanovce na Vševrch? To je ten kopec, co tam bydlí děd Vševěd. Od té doby, co mají všichni internet, už o jeho rady moc lidí nestojí a on si tam otevřel pětihvězdičkový hotel s vyhlášenou restaurací.“

Mohlo by se jí tam líbit. Je to tak vysoko, že se tam dá lyžovat i v létě, ale zároveň je v tom hotelu i tropický skleník s motýlím domem v jednom. Co myslíte?“

„Zlatovláska nesnáší lyžování a hmyz,“ odpověděla Ryška. „Psali to v Hromu. Na vašem místě bych ji pozvala spíš na jachtu.“

„A jak ji mám asi náhodou potkat na jachtě?“ zavrtěl Kabalus hlavou.

„Naprosto jednoduše,“ odpověděla Ryška. „Musí to být motorová jachta a ne plachetnice. My si s ní vyjedeme, něco se nám čistě náhodou rozbije na motoru a vy se objevíte jako statečný zachránce na své lodi. Předpokládám, že máte nějakou loď, když jste princ a bydlíte u moře, ne?“

Kabalus přikývl. „To zní dobře. Chytré děvče.“

„Proto ji máme s sebou,“ usmál se Mirek, i když mu bylo jasné, že pokud by chtěl někdy z Ryšky udělat své děvče, potřebovala by pár hodin s učitelem diplomacie, aby mu u dvora nedělala ostudu. To, jak na Kabala předtím vyjela a skákala mu do řeči, bylo vážně nevhodné.

Mirek ani netušil, jak moc se jim to, že mají Ryšku s sebou bude ještě hodit.

Druhý se totiž ocitli na dvoře královny, která měla tři krásné dcery. Nejmladší z nich byla Zlatovláska. Princové královnu požádali, jestli by nemohli se Zlatovláskou mluvit, a ta se zamračila.

„Zlatovláska, každý z vás chlapů se zajímá jenom o ni. Mám ještě dvě starší dcery, stejně krásné, ale jedna z nich má černé vlasy a ta druhá hnědé, ale po těch se nikdo neptá. Ale uděláme to takhle: když poznáte, která z mých dcer je Zlatovláska, a mimochodem, měli byste vědět, že nesnáší, když jí tak lidé říkají, můžete si s ní promluvit. Pokud ne, tak můžete zase jít odkud jste přišli.“

Princové si povzdychli. Královna k nim přivedla své tři dcery. Všechny byly nádherné a všechny měly hlavu ovázanou šátkem. Jedna z nich měla šátek zlatem protkávaný, druhá zdobený stříbrnými nitěmi a třetí měla prostý bílý šátek.

Královna se trochu posměšně pousmála a zeptala se: „Tak co?“

„Moc rád bychom pozvali vaše dcery na výlet všechny tři. Jsou jedna krásnější než druhá a bude nám ctí se s nimi seznámit,“ řekl Pravoslav, kterého trochu štvalo, že všechno vyřizuje Vítek.

„Tak lehce se z toho nevykroutíte,“ odpověděla královna. „Takže která je ta, o kterou jste se tak zajímali?“

„Určitě to nebude ta se zlatým šátkem,“ řekl Mirek potichu. „To by bylo moc lehké.“

„Jenže co když je to chyták? Každý si řekne, že to musí být složitější a vybere si jinou a ono to bude právě tak prosté, že Zlatovláska bude mít zlatý šátek.“

„Nejmenuje se Zlatovláska, ale Sofie,“ upozornila ho Ryška, a pak řekla sebejistě a nahlas, aniž by se s nimi poradila: „Je to ta v bílém.“

„Jak jsi to uhodla?“ zeptal se Mirek užasle, zatímco si Sofie sundala šátek, pod kterým měla ukryté zlatavé vlasy, dlouhé až do pasu. Vlasy zářily jako jasné slunce. Nebyla to obyčejná blondýnka, její vlasy vypadaly, jako by byly opravdu pozlacené. Vítek na ni zůstal koukat s otevřenou pusou.

„Řekla jsem, že ji mají poznat ti princové a ne ty,“ zamračila se královna. „Zůstaňte dnes mými hosty a pokud ji poznáte i zítra, možná jí dovolím, aby s vámi někam šla.“

Královně šlo ve skutečnosti o to, aby si urození princové popovídali i s jejími staršími dcerami, které se jmenovaly Julie a Lucie a byly stejně krásné, jen neměly zlaté vlasy. Všichni si povídali celé odpoledne, a když šli spát, Vítek si zasněně povzdychl: „Ta je tak nádherná. Nedivím se, že na ní může Kabalus oči nechat. Vůbec nemám chuť pomáhat mu, aby se s ní víc seznámil.“

Ryška se trochu zamračila: „Je hezká a každou holku potěší, když jí to řekneš, ale pokud jí budeš říkat pořád dokola, jak je krásná, bude si připadat jako kus masa. Kabalus měl pravdu, že je chytrá a vtípná a jestli jí chceš udělat radost, řekni jí spíš to. Slyšela jsem tě nejmíň pětkrát, jak jí říkáš, že jí to sluší. Myslím, že to trochu přeháníš.“

„Říkal jsem jí i jiné věci,“ bránil se Vítek. „Vždyť jsme se bavili asi hodinu o samotě, co ty víš, co jsem jí všechno navykládal? Já si jen nemůžu pomoci, hrozně se mi líbí.“

Ryška si povzdychla. Stáli přede dveřmi hostinských pokojů a ona chtěla Vítkovi ještě něco říct, jenže tu se na chodbě objevila Sofie.

„Podívej, zítra budeme celé zakryté a budeš muset uhádnout, která jsem já. Ale mám nápad,“ řekla tiše Vítkovi. „Bylo mi s tebou dnes dobře a byla bych ráda, kdybys mě poznal, takže co když budu třeba dělat, že odháním mouchu?“

„Nepotřebujeme, abys nám dávala nějaké znamení, poznáme tě i tak,“ řekla Ryška.

Sofie se na ni nechápavě podívala a Ryška se místo toho dotkla jejích zlatých vlasů. „Kolik to tak váží?“ řekla zamyšleně. „Chodíš totiž jako prkno, víš? Musí tě to táhnout dozadu.“

Pak se Ryška podívala na Vítku. „Julie se vyloženě hrbí a Lucie je o půl hlavy vyšší než Sofie. Nemůžeš se splést. Prostě vybereš tu, co bude stát nejrovněji.“

A tak se i stalo. Druhý den před princem stály tři dívky zahalené od hlavy až k patě, ale on díky radám Ryšky Liškové Sofii bezpečně poznal.

„Doufám, že jsi jí už stihl říct také o tom, proč jsme vlastně tady,“ řekla Ryška. „Jinak bude dost naštvaná, až se Kabalus objeví.“

„A musí se objevit?“ povzdychl si Vítek.

„Hele, jsme tady, protože potřebujeme koně Zlatohřiváka, abychom dostali ptáka Ohniváka. Pták Ohnivák znamená co?“ zeptal se Mirek.

„Zlatá jablka a bohatou vánoční nadílku,“ odpověděl Pravoslav.

„Jenže tahle holka se mi vážně líbí a táta vždycky chtěl navázat diplomatické vztahy s nějakým přímořským státem,“ namítl Vítek. „Možná bychom pak měli lepší podmínky pro obchod s rybami a se solí a táta by byl spokojený i tak. Vždyť víte, že nám naši stejně nakonec dají k Vánocům, co budeme chtít. Ptáka Ohniváka jsme našli a snaha se cení, ne?“

„Hele, jestli se jí líbíš,“ vložila se do toho Ryška, „tak o co jde? Kabala nemá ráda a naším úkolem není mu ji dohodit, jen mu umožnit schůzku.“

„No dobře,“ zamrmlal Vítek.

Na ten odpolední výlet na jachtu vzali všechny tři princezny a sotva vypluli, zeptala se Ryška princezny Sofie: „Viděla jsi někdy, jak se dělá operace páteře? Udělají ti velkou díru do boku a vezmou ti kus pánevní kosti a tu ti pak nacpou do plotýnky místo té poničené části. Myslím, že princezny to bolí úplně stejně jako obyčejné lidi.“

Sofie polkla a nechápavě se na ni podívala.

„To jen abys věděla, co tě čeká, jestli budeš lpět na té svojí parádě,“ řekla Ryška. „Měla by ses nechat ostříhat. Jestli chceš, klidně to udělám.“

„Děláš si legraci?“ zeptala se Julie místo své sestry. „Vlasy jsou na ženě jedna z nejhezčích věcí. Jak se bude líbit nějakému klukovi, když bude mít krátké vlasy?“

Ryška protočila panenky. „To jako vážně?“ zeptala se. „Myslím, že se mu na ní může líbit daleko víc věcí. Nechtěla jsem ji ale obrat na ježka, měla jsem na mysli spíš slušivé mikádo.“

Sofie se tázavě podívala na Vítka a ten se usmál. „Včera jsi říkala, jak tě bolí pořád bolí krk. Určitě by ti to pomohlo. Vážně chodíš skoro v záklonu. Jednak to vypadá trochu divně, ale hlavně to musí být nepohodlné.“

Sofie ještě chvíličku uvažovala, a pak přikývla: „Tak dobře,“ souhlasila nakonec.

„To jako hned?“ vykulil Vítek oči, když Ryška odněkud vykouzila hřeben a nůžky.

„Vždy připravena,“ usmála se Ryška.

Vítek se ale nesmál, nestačil Sofii vůbec nic říct a ve stejné chvíli k nim došel kapitán a oznámil jim: „Máme potíže s motorem.“

„Mám sehnat nějakou pomoc?“ zeptal se Mírek.

Vítek se zamračil na Pravoslava. „Proč jste chvíli nepočkali? Jsme na moři teprve chvíli. Myslel jsem, že to uděláme třeba za hodinu.“

„Máme doopravdy problémy s motorem,“ odpověděl Pravoslav. „Tohle není hra.“

Za čtvrt hodiny se objevila druhá jachta a na ní stál mladý král Kabulus, s úsměvem od ucha k uchu. Sofie protočila panenky a prohrábla si rukama své zkrácené vlasy. Ryška akorát dokončila své dílo.

„Pan Kečup, to snad ne,“ ucedila Sofie mezi zuby.

„Je to už dvanáct let,“ sykla Lucie. „Snad bys mu konečně mohla odpustit.“

Kabulus zíral na Zlatovlásku Sofii s nehraným úžasem a Ryška mrkla na Vítka. „V Hromu psali, že nesnáší, když mají ženy krátké vlasy.“

„Ty jsi zlatá,“ usmál se Vítek.

Asi už tušíte, jak to celé dopadlo, takže to trochu zkrátím.

Král Kabulus se ten den sblížil s Lucií a z té se do půl roku stala královna Krasozemě. Vůbec mu díky tomu nevadilo, když viděl, jak se Vítek zamilovaně loučí se Sofií a domlouvá se s ní, že přestoupí na stejnou univerzitu, na které studovala i ona.

Kabulus samozřejmě splnil svůj slib a zoologická zahrada v Těšibořicích mohla brzy na to začít lákat návštěvníky na nový přírůstek – hříbě koně Zlatohřiváka.

Ryška Lišková a princ Miroslav si každý večer dlouze telefonovali. O svatbě se zatím nemluvalo, ale každý, kdo Mirka viděl, pochopil, že je zamilovaný až po uši.

Pták Ohnivák se přestěhoval i se svými samičkami do Jabloňového království. Ředitel zoo se jich zbavil všech moc rád, protože Ohnivák vykradl v mezičase jedno zlatnictví a zoo z toho měla nepříjemnosti.

Ti tři princové díky té cestě dospěli, a když se jich král s královnou ptali, co by chtěli k Vánocům, nebyly na tom seznamu žádné hry, komiksy, ani stavebnice. Domluvili se, že ta zlatá jablka použijí na to, aby v létě všichni společně vyrazili na cestu kolem světa.

„I se Sofií,“ upřesnil to Vítek, když o svém plánu říkali rodičům.

„I s Ryškou,“ ozval se Mirek.

A Pravoslav? Asi vás to překvapí, ale usoudil, že na světě jsou i zajímavější věci než studium práv. (To není nic proti právníkům, aby bylo jasno. Jedna z mých nejlepších kamarádek má advokátní kancelář.)

Všichni tři princové se vrátili z té cesty s novou láskou a tou Pravoslavovou byl pták Ohnivák. Nakonec si toho darebáka docela zamiloval. Věděl, že je možné vycvičit sokoly, a tak se rozhodl vycvičit si i tuhle obří straku. Neptejte se mě, jak to udělal, to netuším. Možná, že mu přišla vhod ta láska k právu, protože Ohnivákovi dokázal nějak vysvětlit, že pokud něco chce, musí za to vždycky zaplatit. A tak se stalo, že i když se v království tu a tam ztrácely nejrůznější šperky, lidé namísto nich vždycky našli zlaté peříčko, které jim tam nechal polepšený pták Ohnivák.

Pravoslav se díky tomu stal mezi ornitology docela známou osobností. Když ho pak vzali příští rok bez přijímacích zkoušek na univerzitu ke studiu přírodních věd, nebylo to kvůli tomu, že byl princ, ale kvůli jeho úspěchům s ptákem Ohnivákem.

Král s královnou byli nadšení z toho, jak ten výlet jejich chlapcům prospěl. Dokonce se jim zdálo, že jsou teď všichni mnohem skromnější. Možná, že v tom měla prsty Ryška, která jim vyprávěla o tom, jak těžký život někdy prostí lidé mají.

Dalšího léta je proto všechny trochu překvapil Pravoslav, když jednou při obědě (bylo to krátce před tou plánovanou cestou kolem světa) váhavě spustil: „Ta naše jabloň má letos dokonce dvaadvacet jablíček. Jestli všechny dozrají, bude z toho rekordní úroda.“

„Copak? Právě vyšla nějaká nová stavebnice?“ rýpl si Mirek.

Pravoslav rozpačitě zavrtěl hlavou, kousl se do rtu a podíval se na rodiče. „Něco bych chtěl, ale skoro se to bojím říct, je to totiž moc drahé.“

„Co by to mělo být?“ zeptala se královna.

„Prosím vás, nedivte se, až to řeknu. Je to opravdu moc nákladná záležitost, ale mám to dobře rozmyšlené a ve výsledku bych tím dokázal vydělat dost peněz.“

„O co jde?“ pobídl ho král.

„Já bych chtěl založit vlastní zoologickou zahradu,“ vyhrkl Pravoslav. „Mám to všechno naplánované a dokonce vím i to, kde bych sehnal draka. Byl by to trháč. Lidi by se sem hrnuli. Žádná jiná zoologická na světě nemá draka, to mám zjištěné.“

Král se usmál. Trochu se bál, že Pravoslav bude chtít nějakou drahou hloupost, ale tohle znělo jako promyšlený plán. Spíš jen aby je vyzkoušel, mrkl na své starší syny a zeptal se jich: „Co vy na to, kluci? Znamenalo by to, že za ta letošní jablka nic zvláštního k Vánocům nedostanete.“

„Jsme už dospělí, tati,“ odpověděl Mirek. „A když mu to udělá radost, tak proč ne. Aspoň budeme mít jednu kam vodit svoje děti.“

„Jednou,“ řekl Vítek trochu rozpačitě. „Doufám, že to jednou nebude za tak dlouhou dobu. Rád bych se totiž příští rok oženil.“

„Takže letošní úroda padne celá na zoo, ta následující na svatbu a ten rok potom případnou všechna zlatá jablka Mirkovi?“ navrhla královna.

Princové se na sebe podívali a přikývli. „Domluveno,“ řekli jednohlasně.

Všichni tři se spokojeně usmívali. Byli přece bratři a co by to bylo za bratry, kdyby se nedokázali domluvit? A kdyby nedokázali vyřešit každý problém společně?

A jako by jim to chtěl připomenout, vlétl dovnitř otevřeným oknem pták Ohnivák a vrhl se na stříbrnou lžičku, která ležela na stole. Pravoslav rozčileně vyskočil a pták se na něho omluvně podíval, rychle si vytrhl z ocasu jedno pírko a upustil ho na stůl. Pak vylétl i se svou kořistí ven.

Pravoslav rychle přiskočil k oknu a díval se, kam pták letí.

„Zajímalo by mě, kam všechny ty věci nosí,“ povzdychl si. „Zatím jsem na to nepřišel.“

„Možná bychom to mohli vypátrat společně,“ navrhl Vítek. „Víc hlav víc ví.“

„A vždycky se hodí, když jedna z těch hlav patří navíc Ryšce,“ řekl Mirek. „Je to taková liška podšitá, ale asi právě proto ji mám tak rád. Je samé překvapení a člověk se s ní nenudí.“

„Tak jí zavolej,“ přikývl Pravoslav. „Sice už jsem Ohniváka naučil, aby za ty věci platil, ale myslím, že je čas na další akci. Tohle dělat nemůže.“

„Je to přece jen velká straka,“ namítl Vítek. „Nechceš toho po něm moc? To ho chceš odnaučit sbírat třpytivé věci?“

Pravoslav zavrtěl hlavou. „Spíš by měl pochopit, kolik co stojí. Minule zaplatil jedné paní zlatým pírkiem za stříbrný knoflík. Pokud bude lidi takhle přeplácat, bude za chvíli vypadat jako oškubaná slepice.“

Mirek se rozesmál. „Nechceš místo té zoo raději cirkus? Stává se z tebe úplný krotitel dravé zvěře.“

„Krotit zvěř může i v zoologické zahradě,“ namítl Vítek, „vždyť se chystá vycvičit si i draka.“

O té zoologické a o ptáku Ohnivákovi žertovali ještě velice dlouho, i když Pravoslav to myslel naprosto vážně a doopravdy to pak udělal. Byla to zoologická jako každý jiná, s výběhy a ohradami, jenom ten pták Ohnivák si tam vykračoval mezi lidmi jako nějaký pán a do své voliéry létal jen přespat. A jelikož se díky Pravoslavovi dočista změnil, nejenže si už nikdy nevzal nic bez dovolení, ale za věci začal zkrátka a prostě platit penězi jako každý jiný. Získával je od zlatníků a směnárníků za ta zlatá pírka. A od té doby, co se naučil počítat, nosil na krku cedulku, na které stálo: Prodali

byste mi tento šperk? Lidé většinou odpověděli, že ano a Ohnivák jim pak odpočítal peníze, které měl srolované do ruličky a připevněné na noze.

Každopádně ani když ti tři bratři dali hlavy dohromady, tak zatím nepřišli na to, kam si ten pták ty své poklady nosí, a to jim u toho pomáhala nejen Ryška Lišková, ale i Sofie, jejíž jméno znamená moudrost. Takže je ten pták Ohnivák nakonec stejně převezl, a to navzdory tomu, že se tak polepšil.

Zazvonil zvonec a téhle pohádky je konec, ale nebojte se, ještě jich na vás čeká celá řada. A teď mi řekněte, není tohle trochu lepší příběh než ten, ve kterém liška Ryška pomůže královi ukrást Zlatohříváka a ptáka Ohniváka a kdy starší bratři toho nejmladšího zabijí a vlastní otec je dá za to popraviti? hrdina dne i tak,“ připomenul mu Mirek. „To ty jsi toho ptáka přistihl, zatímco my jsme usnuli jako dva špalky.“

„Akorát že jsme vypil tolik kafe a Coly, že mi z toho bylo docela dost zle,“ přiznal Pravoslav a pak se zeptal. „Takže, jak vás napadlo jet nakonec sem?“

„Vždycky jsi byl mizerný lhář,“ odpověděl Vítek. „Pokaždé, když lžeš, se tváříš hrozně provinile. Je to na tobě poznat. Pamatujete, jak jsme jednou za trest museli celý den pomáhat zahradníkovi za to, že jsme babičce rozbili lebku dvanáctihlavého draka, kterou si nechávala jako památku na to, jak ji děda vysvobodil? Lhal jsi tak nepřesvědčivě, že jsi tím všechno jenom zhoršil.“

Mirek se zasmál. „Vždyť mu tehdy bylo osm. A myslím, že ta tvoje historka o tom, že tu lebku ukradl a rozbil duch, který straší ve sklepech, byla mimořádně nepovedená a hloupá. Bylo by těžké převyprávět ji věrohodněji, i kdyby byl starší. Ten trest jsme si tehdy zasloužili se vším všudy.“

„No jo, to už je dávno,“ přidal se Pravoslav. Chvíli si takhle povídali a vzpomínali na staré časy a nakonec ani nevěděli, kdy usnuli. Co ale věděli jistě bylo to, že je jim spolu moc dobře a že celou tuhle záležitost s ptákem Ohnivákem budou dál řešit společně. Byli koneckonců přece bratři.

Jelikož byli princové, jeli do sousedního království první třídou. To bylo ale asi tak všechno.

„Co z toho člověk má, že je princ,“ brblal trochu Mirek, který z nich byl nejmladší, když se usadili ve vlaku, „jediné, co se tu dá koupit, jsou stejně jenom párky v rohlíku. Zajímalo by mě, jestli ten, kdo tohle vyráběl, vůbec použil něco, co aspoň vzdáleně připomíná maso.“

Ryška se zasmála. „Říkala jsem ti, že si máš raději koupit sušenku. Měl jsi mi věřit.“

„Už jsem jedl i horší věci,“ řekl Vítek.

„Jo? A co třeba?“ zeptal se Mirek.

„Pamatuješ na smažené banány, které se podávaly, když se vdávala Hedvika? Byly z toho takové scvrklé zčernalé mastné nechutné hroudy, polité nějakým sladkým blafem. Navíc to je nějaká jejich specialita a táta mi tehdy řekl, že mě přetrhne jako hada, jestli to nesním a udělám mu ostudu,“ odpověděl Vítek.

„Na to si matně vzpomínám,“ přikývl Mirek. „Máš pravdu, to byl strašný blevajz.“

„O jídle se neříká, že je hnusné,“ napodobil z legrace Pravoslav jejich matku. „Říká se pouze: nezlobte se, ale tohle mi nechutná.“

„Nezlobte se, ale tohle mi opravdu nechutná,“ zopakoval z legrace Mirek a vyhodil párek do koše. Nechal si jen rohlík s hořčicí a tvářil se, že dost trpí tím, že má něco takového ke svačině.

Král Kabalus byl panovníkem kraje, kterému se říkalo Krasozem a hlavní město té země se paradoxně jmenovalo Obludov. Z obludovského nádraží to bylo na zámek coby kamenem dohodil.

„O tom Zlatohřivákovi jsem něco zaslechla,“ spustila Ryška cestou. „Radek se zná s místním podkoním. Mají tam na něho dvě uzdy, jednu pozlacenou a druhou koženou. Zlatohřivák tu zlatou nesnáší, je těžká, špatně udělaná a tlačí ho. Dávají mu ji jen při zvláštních příležitostech a on vždycky vyvádí. Jednou se ho pokusil někdo ukrást, ale ten zloděj se samozřejmě nechal zlákat i tou zlatou uzdou a díky tomu ho hned chytili a putoval za mříže. Kdyby nebyl hloupý a vzal si tu koženou uzdu, možná se mu to mohlo podařit.“

Pravoslav nechápal, proč musí Ryška zase mluvit o krádežích. Možná to tak nemyslela, ale jeho to rozčilovalo. Koneckonců chtěl být právník. Měl sto chutí jí něco říct, ale Mirek se jí namísto toho zeptal: „A co máš s tím Radkem? Je to tvůj nápadník?“

Ryška se rozesmála. Nápadník jí přišlo jako velice staromódní slovo a udivilo ji, že ho Mirek použil, ale možná že se tak mluvilo na královském dvoře. Kdo ví?

Mirek se na ni rozpačitě podíval. Moc hezky se smála a přitom vždycky pohodila hlavou, až se jí rudé vlasy rozlétly do vzduchu a na okamžik to vypadalo, že má kolem hlavy svatozář.

„Radek a můj nápadník?“ odpověděla se smíchem. „To tedy vážně ne. Je strašně sprostý a v jednom kuse kouří a to já nesnáším. Ve skutečnosti jsme spolu chodili na základku a seděli jsme spolu za trest v lavici.“

„Za trest za co?“ zeptal se Mirek.

„Učitelka mě k němu posadila, protože jsem byla moc upovídaná a neustále jsem něco šeptala svým kamarádkám a Radek se zase neustále posmíval holkám ve třídě, tak ho naše třídní naschvál k jedné posadila. Měl to být trest pro nás pro oba, ale nakonec jsme si na sebe docela zvykli a jsme kamarádi. Radek mi dává vstupenky do zoo, abych tam mohla brát zadarmo svoji desetiletou sestřenicí.“

Mezi řečí došli na zámek a mladý král Kabalus II. je k Mirkově radosti pozval na oběd.

„Takže vy byste chtěli koně Zlatohřiváka?“ zopakoval zamyšleně, když mu Vítek prozradil, proč přišli. „A co za to?“

„Nemám představu, kolik takový kůň stojí,“ přiznal Vítek.

„O peníze nejde, klidně vám jedno z těch nových hříbat prodám, vždyť jsme koneckonců rodina. Vaše sestra Bětka si přece vzala mého bratrance Zbyška. Spíš bych za to chtěl službičku.“

Princové se na něho zvědavě podívali.

„Víte, nedaleko odtud je městečko Zlatá Hora, je to u Černého moře v Černém království. A tam bydlí Zlatovláska. Moc se mi líbí a rád bych ji za ženu. Nemohli byste-?“

Ryška ho ani nenechala domluvit. „Vy chcete vyměnit koně za ženskou? To si děláte legraci? Říká vám něco datum 6. prosince 1865?“

Kabalus se zamračil. „To datum mi samozřejmě něco říká, tehdy došlo ke zrušení otroctví v Americe.“

„Tak byste mohl možná vědět, že od té doby už není v civilizovaném světě zvykem kupovat si lidi, ani za peníze, ani za koně,“ řekla Ryška dopáleně. Nebyla žádná feministka, ale tohle ji vážně vytočilo.

Kabalus se zamračil ještě víc. „Nevím, co jste zač mladá dámo, ale v mém světě není zase zvykem skákat v jednom kuse někomu do řeči. Samozřejmě, že si tu mladou dámu nechci koupit za koně. Jde mi úplně o něco jiného. Je o tři roky mladší než já a když jí bylo osm, tak jsem ji bohužel při jedné oslavě naschvál polil kečupem. Znovu jsem ji potkal o deset let později a mohl jsem na ní oči nechat. Vyrostla z ní krasavice, a navíc je neskutečně vtipná a chytrá. Jenže je na mě kvůli tomu kečupu naštvaná i po těch letech. Potřeboval bych, abyste mi pomohli se s ní sejít. Co kdybyste ji třeba pozvali na nějaký výlet a já vás tam jako že náhodou potkal. Co třeba kdybychom se sešli v lanovce na Vševrch? To je ten kopec, co tam bydlí děd Vševěd. Od té doby, co mají všichni internet, už o jeho rady moc lidí nestojí a on si tam otevřel pětihvězdičkový hotel s vyhlášenou restaurací. Mohlo by se jí tam líbit. Je to tak vysoko, že se tam dá lyžovat i v létě, ale zároveň je v tom hotelu i tropický skleník s motýlím domem v jednom. Co myslíte?“

„Zlatovláska nesnáší lyžování a hmyz,“ odpověděla Ryška. „Psali to v Hromu. Na vašem místě bych ji pozvala spíš na jachtu.“

„A jak ji mám asi náhodou potkat na jachtě?“ zavrtěl Kabalus hlavou.

„Naprosto jednoduše,“ odpověděla Ryška. „Musí to být motorová jachta a ne plachetnice. My si s ní vyjedeme, něco se nám čistě náhodou rozbije na motoru a vy se objevíte jako statečný zachránce na své lodi. Předpokládám, že máte nějakou loď, když jste princ a bydlíte u moře, ne?“

Kabalus přikývl. „To zní dobře. Chytré děvče.“

„Proto ji máme s sebou,“ usmál se Mirek, i když mu bylo jasné, že pokud by chtěl někdy z Ryšky udělat své děvče, potrebovala by pár hodin s učitelem diplomacie, aby mu u dvora nedělala ostudu. To, jak na Kabala předtím vyjela a skákala mu do řeči, bylo vážně nevhodné.

Mirek ani netušil, jak moc se jim to, že mají Ryšku s sebou bude ještě hodit.

Druhý se totiž ocitli na dvoře královny, která měla tři krásné dcery. Nejmladší z nich byla Zlatovláska. Princové královnu požádali, jestli by nemohli se Zlatovláskou mluvit, a ta se zamračila.

„Zlatovláska, každý z vás chlapů se zajímá jenom o ni. Mám ještě dvě starší dcery, stejně krásné, ale jedna z nich má černé vlasy a ta druhá hnědé, ale po těch se nikdo neptá. Ale uděláme to takhle: když poznáte, která z mých dcer je Zlatovláska, a mimochodem, měli byste vědět, že nesnáší, když jí tak lidé říkají, můžete si s ní promluvit. Pokud ne, tak můžete zase jít odkud jste přišli.“

Princové si povzdychli. Královna k nim přivedla své tři dcery. Všechny byly nádherné a všechny měly hlavu ovázanou šátkem. Jedna z nich měla šátek zlatem protkávaný, druhá zdobený stříbrnými nitěmi a třetí měla prostý bílý šátek.

Královna se trochu posměšně pousmála a zeptala se: „Tak co?“

„Moc rád bychom pozvali vaše dcery na výlet všechny tři. Jsou jedna krásnější než druhá a bude nám ctít se s nimi seznámit,“ řekl Pravoslav, kterého trochu štvalo, že všechno vyřizuje Vítek.

„Tak lehce se z toho nevykrouťte,“ odpověděla královna. „Takže která je ta, o kterou jste se tak zajímali?“

„Určitě to nebude ta se zlatým šátkem,“ řekl Mirek potichu. „To by bylo moc lehké.“

„Jenže co když je to chyták? Každý si řekne, že to musí být složitější a vybere si jinou a ono to bude právě tak prosté, že Zlatovláska bude mít zlatý šátek.“

„Nejmenuje se Zlatovláska, ale Sofie,“ upozornila ho Ryška, a pak řekla sebejistě a nahlas, aniž by se s nimi poradila: „Je to ta v bílém.“

„Jak jsi to uhodla?“ zeptal se Mirek užasle, zatímco si Sofie sundala šátek, pod kterým měla ukryté zlatavé vlasy, dlouhé až do pasu. Vlasy zářily jako jasné slunce. Nebyla to obyčejná blondýnka, její vlasy vypadaly, jako by byly opravdu pozlacené. Vítek na ni zůstal koukat s otevřenou pusou.

„Řekla jsem, že ji mají poznat ti princové a ne ty,“ zamračila se královna. „Zůstaňte dnes mými hosty a pokud ji poznáte i zítra, možná jí dovolím, aby s vámi někam šla.“

Královně šlo ve skutečnosti o to, aby si urození princové popovídali i s jejími staršími dcerami, které se jmenovaly Julie a Lucie a byly stejně krásné, jen neměly zlaté vlasy. Všichni si povídali celé odpoledne, a když šli spát, Vítek si zasněně povzdychl: „Ta je tak nádherná. Nedivím se, že na ní může Kabalus oči nechat. Vůbec nemám chuť pomáhat mu, aby se s ní víc seznámil.“

Ryška se trochu zamračila: „Je hezká a každou holku potěší, když jí to řekneš, ale pokud jí budeš říkat pořád dokola, jak je krásná, bude si připadat jako kus masa. Kabalus měl pravdu, že je chytrá a vtípná a jestli jí chceš udělat radost, řekni jí spíš to. Slyšela jsem tě nejmíň pětkrát, jak jí říkáš, že jí to sluší. Myslím, že to trochu přeháníš.“

„Říkal jsem jí i jiné věci,“ bránil se Vítek. „Vždyť jsme se bavili asi hodinu o samotě, co ty víš, co jsem jí všechno navykládal? Já si jen nemůžu pomoci, hrozně se mi líbí.“

Ryška si povzdychla. Stáli přede dveřmi hostinských pokojů a ona chtěla Vítkovi ještě něco říct, jenže tu se na chodbě objevila Sofie.

„Podívej, zítra budeme celé zakryté a budeš muset uhádnout, která jsem já. Ale mám nápad,“ řekla tiše Vítkovi. „Bylo mi s tebou dnes dobře a byla bych ráda, kdybys mě poznal, takže co když budu třeba dělat, že odháním mouchu?“

„Nepotřebujeme, abys nám dávala nějaké znamení, poznáme tě i tak,“ řekla Ryška.

Sofie se na ni nechápavě podívala a Ryška se místo toho dotkla jejích zlatých vlasů. „Kolik to tak váží?“ řekla zamyšleně. „Chodíš totiž jako prkno, víš? Musí tě to táhnout dozadu.“

Pak se Ryška podívala na Vítku. „Julie se vyloženě hrbí a Lucie je o půl hlavy vyšší než Sofie. Nemůžeš se splést. Prostě vybereš tu, co bude stát nejrovněji.“

A tak se i stalo. Druhý den před princem stály tři dívky zahalené od hlavy až k patě, ale on díky radám Ryšky Liškové Sofii bezpečně poznal.

„Doufám, že jsi jí už stihl říct také o tom, proč jsme vlastně tady,“ řekla Ryška. „Jinak bude dost našťvaná, až se Kabalus objeví.“

„A musí se objevit?“ povzdychl si Vítek.

„Hele, jsme tady, protože potřebujeme koně Zlatohřiváka, abychom dostali ptáka Ohniváka. Pták Ohnivák znamená co?“ zeptal se Mirek.

„Zlatá jablka a bohatou vánoční nadílku,“ odpověděl Pravoslav.

„Jenže tahle holka se mi vážně líbí a táta vždycky chtěl navázat diplomatické vztahy s nějakým přímořským státem,“ namítl Vítek. „Možná bychom pak měli lepší podmínky pro obchod s rybami a se solí a táta by byl spokojený i tak. Vždyť víte, že nám naši stejně nakonec dají k Vánocům, co budeme chtít. Ptáka Ohniváka jsme našli a snaha se cení, ne?“

„Hele, jestli se jí líbíš,“ vložila se do toho Ryška, „tak o co jde? Kabala nemá ráda a naším úkolem není mu ji dohodit, jen mu umožnit schůzku.“

„No dobře,“ zamrmlal Vítek.

Na ten odpolední výlet na jachtu vzali všechny tři princezny a sotva vypluli, zeptala se Ryška princezny Sofie: „Viděla jsi někdy, jak se dělá operace páteře? Udělají ti velkou díru do boku a vezmou ti kus pánevní kosti a tu ti pak nacpou do plotýnky místo té poničené části. Myslím, že princezny to bolí úplně stejně jako obyčejné lidi.“

Sofie polkla a nechápavě se na ni podívala.

„To jen abys věděla, co tě čeká, jestli budeš lpět na té svojí parádě,“ řekla Ryška. „Měla by ses nechat ostříhat. Jestli chceš, klidně to udělám.“

„Děláš si legraci?“ zeptala se Julie místo své sestry. „Vlasy jsou na ženě jedna z nejhezčích věcí. Jak se bude líbit nějakému klukovi, když bude mít krátké vlasy?“

Ryška protočila panenky. „To jako vážně?“ zeptala se. „Myslím, že se mu na ní může líbit daleko víc věcí. Nechtěla jsem ji ale obrat na ježka, měla jsem na mysli spíš slušivé mikádo.“

Sofie se tázavě podívala na Vítku a ten se usmál. „Včera jsi říkala, jak tě bolí pořád bolí krk. Určitě by ti to pomohlo. Vážně chodíš skoro v záklonu. Jednak to vypadá trochu divně, ale hlavně to musí být nepohodlné.“

Sofie ještě chvíličku uvažovala, a pak přikývla: „Tak dobře,“ souhlasila nakonec.

„To jako hned?“ vykulil Vítek oči, když Ryška odněkud vykouzila hřeben a nůžky.

„Vždy připravena,“ usmála se Ryška.

Vítek se ale nesmál, nestačil Sofii vůbec nic říct a ve stejné chvíli k nim došel kapitán a oznámil jim: „Máme potíže s motorem.“

„Mám sehnat nějakou pomoc?“ zeptal se Mirek.

Vítek se zamračil na Pravoslava. „Proč jste chvíli nepočkali? Jsme na moři teprve chvíli. Myslel jsem, že to uděláme třeba za hodinu.“

„Máme doopravdy problémy s motorem,“ odpověděl Pravoslav. „Tohle není hra.“

Za čtvrt hodiny se objevila druhá jachta a na ní stál mladý král Kabulus, s úsměvem od ucha k uchu. Sofie protočila panenky a prohrábla si rukama své zkrácené vlasy. Ryška akorát dokončila své dílo.

„Pan Kečup, to snad ne,“ ucedila Sofie mezi zuby.

„Je to už dvanáct let,“ sykla Lucie. „Snad bys mu konečně mohla odpustit.“

Kabulus zíral na Zlatovlásku Sofii s nehraným úžasem a Ryška mrkla na Vítka. „V Hromu psali, že nesnáší, když mají ženy krátké vlasy.“

„Ty jsi zlatá,“ usmál se Vítek.

Asi už tušíte, jak to celé dopadlo, takže to trochu zkrátím.

Král Kabulus se ten den sblížil s Lucií a z té se do půl roku stala královna Krasozemě. Vůbec mu díky tomu nevadilo, když viděl, jak se Vítek zamilovaně loučí se Sofií a domlouvá se s ní, že přestoupí na stejnou univerzitu, na které studovala i ona.

Kabulus samozřejmě splnil svůj slib a zoologická zahrada v Těšibořicích mohla brzy na to začít lákat návštěvníky na nový přírůstek – hříbě koně Zlatohřiváka.

Ryška Lišková a princ Miroslav si každý večer dlouze telefonovali. O svatbě se zatím nemluvilo, ale každý, kdo Mirka viděl, pochopil, že je zamilovaný až po uši.

Pták Ohnivák se přestěhoval i se svými samičkami do Jabloňového království. Ředitel zoo se jich zbavil všech moc rád, protože Ohnivák vykradl v mezičase jedno zlatnictví a zoo z toho měla nepříjemnosti.

Ti tři princové díky té cestě dospěli, a když se jich král s královnou ptali, co by chtěli k Vánocům, nebyly na tom seznamu žádné hry, komiksy, ani stavebnice. Domluvili se, že ta zlatá jablka použijí na to, aby v létě všichni společně vyrazili na cestu kolem světa.

„I se Sofií,“ upřesnil to Vítek, když o svém plánu říkali rodičům.

„I s Ryškou,“ ozval se Mirek.

A Pravoslav? Asi vás to překvapí, ale usoudil, že na světě jsou i zajímavější věci než studium práv. (To není nic proti právníkům, aby bylo jasno. Jedna z mých nejlepších kamarádek má advokátní kancelář.)

Všichni tři princové se vrátili z té cesty s novou láskou a tou Pravoslavovou byl pták Ohnivák. Nakonec si toho darebáka docela zamiloval. Věděl, že je možné vycvičit sokoly, a tak se rozhodl vycvičit si i tuhle obří straku. Neptejte se mě, jak to udělal, to netuším. Možná, že mu přišla vhod ta láska k právu, protože Ohnivákovi dokázal nějak vysvětlit, že pokud něco chce, musí za to vždycky zaplatit. A tak se stalo, že i když se v království tu a tam ztrácely nejrůznější šperky, lidé namísto nich vždycky našli zlaté peříčko, které jim tam nechal polepšený pták Ohnivák.

Pravoslav se díky tomu stal mezi ornitology docela známou osobností. Když ho pak vzali příští rok bez přijímacích zkoušek na univerzitu ke studiu přírodních věd, nebylo to kvůli tomu, že byl princ, ale kvůli jeho úspěchům s ptákem Ohnivákem.

Král s královnou byli nadšení z toho, jak ten výlet jejich chlapcům prospěl. Dokonce se jim zdálo, že jsou teď všichni mnohem skromnější. Možná, že v tom měla prsty Ryška, která jim vyprávěla o tom, jak těžký život někdy prostí lidé mají.

Dalšího léta je proto všechny trochu překvapil Pravoslav, když jednou při obědě (bylo to krátce před tou plánovanou cestou kolem světa) váhavě spustil: „Ta naše jabloň má letos dokonce dvaadvacet jablíček. Jestli všechny dozrají, bude z toho rekordní úroda.“

„Copak? Právě vyšla nějaká nová stavebnice?“ rýpl si Mirek.

Pravoslav rozpačitě zavrtěl hlavou, kousl se do rtu a podíval se na rodiče. „Něco bych chtěl, ale skoro se to bojím říct, je to totiž moc drahé.“

„Co by to mělo být?“ zeptala se královna.

„Prosím vás, nedivte se, až to řeknu. Je to opravdu moc nákladná záležitost, ale mám to dobře rozmyšlené a ve výsledku bych tím dokázal vydělat dost peněz.“

„O co jde?“ pobídl ho král.

„Já bych chtěl založit vlastní zoologickou zahradu,“ vyhrkl Pravoslav. „Mám to všechno naplánované a dokonce vím i to, kde bych sehnal draka. Byl by to trháč. Lidi by se sem hrnuli. Žádná jiná zoologická na světě nemá draka, to mám zjištěné.“

Král se usmál. Trochu se bál, že Pravoslav bude chtít nějakou drahou hloupost, ale tohle znělo jako promyšlený plán. Spíš jen aby je vyzkoušel, mrkl na své starší syny a zeptal se jich: „Co vy na to, kluci? Znamenalo by to, že za ta letošní jablka nic zvláštního k Vánocům nedostanete.“

„Jsme už dospělí, tati,“ odpověděl Mirek. „A když mu to udělá radost, tak proč ne. Aspoň budeme mít jednu kam vodit svoje děti.“

„Jednou,“ řekl Vítek trochu rozpačitě. „Doufám, že to jednou nebude za tak dlouhou dobu. Rád bych se totiž příští rok oženil.“

„Takže letošní úroda padne celá na zoo, ta následující na svatbu a ten rok potom případnou všechna zlatá jablka Mirkovi?“ navrhla královna.

Princové se na sebe podívali a přikývli. „Domluveno,“ řekli jednohlasně.

Všichni tři se spokojeně usmívali. Byli přece bratři a co by to bylo za bratry, kdyby se nedokázali domluvit? A kdyby nedokázali vyřešit každý problém společně?

A jako by jim to chtěl připomenout, vlétl dovnitř otevřeným oknem pták Ohnivák a vrhl se na stříbrnou lžičku, která ležela na stole. Pravoslav rozčileně vyskočil a pták se na něho omluvně podíval, rychle si vytrhl z ocasu jedno pírko a upustil ho na stůl. Pak vylétl i se svou kořistí ven.

Pravoslav rychle přiskočil k oknu a díval se, kam pták letí.

„Zajímalo by mě, kam všechny ty věci nosí,“ povzdychl si. „Zatím jsem na to nepřišel.“

„Možná bychom to mohli vypátrat společně,“ navrhl Vítek. „Víc hlav víc ví.“

„A vždycky se hodí, když jedna z těch hlav patří navíc Ryšce,“ řekl Mirek. „Je to taková liška podšitá, ale asi právě proto ji mám tak rád. Je samé překvapení a člověk se s ní nenudí.“

„Tak jí zavolej,“ přikývl Pravoslav. „Sice už jsem Ohniváka naučil, aby za ty věci platil, ale myslím, že je čas na další akci. Tohle dělat nemůže.“

„Je to přece jen velká straka,“ namítl Vítek. „Nechceš toho po něm moc? To ho chceš odnaučit sbírat třpytivé věci?“

Pravoslav zavrtěl hlavou. „Spíš by měl pochopit, kolik co stojí. Minule zaplatil jedné paní zlatým pírkem za stříbrný knoflík. Pokud bude lidi takhle přeplácet, bude za chvíli vypadat jako oškubaná slepice.“

Mirek se rozesmál. „Nechceš místo té zoo raději cirkus? Stává se z tebe úplný krotitel dravé zvěře.“
„Krotit zvěř může i v zoologické zahradě,“ namítl Vítek, „vždyť se chystá vycvičit si i draka.“

O té zoologické a o ptáku Ohnivákovi žertovali ještě velice dlouho, i když Pravoslav to myslel naprosto vážně a doopravdy to pak udělal. Byla to zoologická jako každý jiná, s výběhy a ohradami, jenom ten pták Ohnivák si tam vykračoval mezi lidmi jako nějaký pán a do své voliéry létal jen přespat. A jelikož se díky Pravoslavovi dočista změnil, nejenže si už nikdy nevzal nic bez dovolení, ale za věci začal zkrátka a prostě platit penězi jako každý jiný. Získával je od zlatníků a směnárníků za ta zlatá pírka. A od té doby, co se naučil počítat, nosil na krku cedulku, na které stálo: Prodali byste mi tento šperk? Lidé většinou odpověděli, že ano a Ohnivák jim pak odpočítal peníze, které měl srolované do ruličky a připevněné na noze.

Každopádně ani když ti tři bratři dali hlavy dohromady, tak zatím nepřišli na to, kam si ten pták ty své poklady nosí, a to jim u toho pomáhala nejen Ryška Lišková, ale i Sofie, jejíž jméno znamená moudrost. Takže je ten pták Ohnivák nakonec stejně převezl, a to navzdory tomu, že se tak polepšil.

Zazvonil zvonec a téhle pohádky je konec, ale nebojte se, ještě jich na vás čeká celá řada. A teď mi řekněte, není tohle trochu lepší příběh než ten, ve kterém liška Ryška pomůže králevici ukrást Zlatohřiváka a ptáka Ohniváka a kdy starší bratři toho nejmladšího zabijí a vlastní otec je dá za to popravít?